

[Gert Petersen]

en fejl, som han som statsminister har begået i de seks år, og det er egentlig morsomt og spændende at møde et fejlfrit menneske. Det er meget sjældent, det sker, men jeg forstår, at det er tilfældet her – hvis ellers det er rigtigt.

Resultatet er i hvert fald, at vi står over for en politik, der betyder en yderligere skæv byrdefordeling. Folkepensionister, arbejdsløse, lavtlønnede, uddannelsessøgende, alle disse grupper må imødesee større byrder. Det kalder statsministeren en hestekur. Jamen så spørger man i disse grupper med rette: hvorfor skal hestekuren ikke omfatte alle? Hvad med disse lettelser i formueskatten, i erhvervsskatterne osv., som erfaringsmæssigt viser sig ikke at føre til det opsving, som regeringen påstår? Hvorfor skal der ske lettelser dér? Hvorfor skal de undtages fra hestekuren?

Statsministeren sagde jo også, at den hidtidige fordelingspolitik var drevet for vidt, og hvis det skal give nogen mening, må det betyde, at man er kommet for langt ud med hensyn til at tage vare på de dårligst stillede i vores samfund. Nu skal der tages mindre hensyn til dem. Fordelingen skal – set fra et konservativt, borgerligt synspunkt – rettes op, og det vil sige, at den – set fra vores synspunkt og fra hundredtusinder af menneskers synspunkt – skal gøres mere skæv.

Det er klart, at regeringens ideer om den offentlige sektor har dette sigte, det er formålet med dem, og det er også ganske tydeligt, at når det kommer til stykket, er statsministeren ikke villig til at diskutere, hvad der menes med al hans selvforvaltning og decentralisering og forenkling osv. Det er skønne ord, og dér, hvor der kan være en smule realitet i dem, er hensigten at kanalisere nedskæringer og forringede ydelser til dem, der har brug for hjælp i vores samfund.

Statsministeren siger, vi skal have større valgfrihed. Ja, det er kønt. Hvilken valgfrihed? Der er naturligvis forskel på valgfriheden for forskellige grupper i vores samfund, og den vil statsministeren gøre endnu større. Tidligere generationer og den nuværende generation har søgt efter evne, men ikke altid med lige meget held at udjævne billedet, så der blev en mere reel valgfrihed. Men hvis ikke der er gratis sygepleje, gratis lægehjælp, fri adgang til biblioteker, billig adgang til kulturgoder, gratis undervisning på alle niveauer inklusive gymnasiet

osv., hvilken valgfrihed har så en kassedame, der er enlig mor, og som tjener 11.000–12.000 kr. om måneden? Den er meget, meget beskedent. Men jeg kan garantere for, at de 25 direktører, som Børsens Nyhedsmagasin for nogen tid siden gav oplysninger om, og som hver tjente over 100.000 kr. om måneden, vil have valgfrihed. Det er de skel, der findes i samfundet, skel, som man har prøvet at udjævne, men nu skal udjævningen fjernes og skellene gøres større; det er det, der er filosofien bag denne borgerlige regerings politik.

Må jeg sige til sidst, at vi stemmer imod Fremskridtspartiets dagsordenforslag, og det hænger sammen med, at vi ikke deler den opfattelse, at den offentlige sektor er for stor. Det er statsministerens opfattelse, og det er derfor en invitation til ham. Vi mener ikke, at den offentlige sektor nødvendigvis behøver at være større, men jeg har tidligere påvist, at argumentationen for, at den netop nu er for stor, er en argumentation, som er helt uholdbar. Det viser sig også, hvis man sammenligner med et land som Sverige, hvor den er relativt betydelig større, og hvor den økonomiske og sociale situation er langt, langt bedre end i Danmark.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ifølge den udleverede budgetoversigt for 1988 fra august måned regner finansministeren med et betalingsbalanceunderskud på 16,5 mia. kr. i 1988 og 14,5 mia. kr. i 1989. Det er i hvert fald de tal, han budgetterer med.

Økonomiministeren regner med 17,5 mia. kr. i underskud i 1988 og 16,5 mia. kr. i 1989.

Det er altså to forskellige tal, regeringen går efter, og da de sidste tal er de værste og vi har økonomiministerens ord for, at de er realistiske, ser det ikke godt ud. Disse tal understreger med al tydelighed, at regeringens opstramningspolitik ikke er tilstrækkelig til at løse de alvorlige økonomiske problemer, og jeg synes ærlig talt ikke, at der i statsministerens svartale var noget som helst til Fremskridtspartiet i den anledning.

Fremskridtspartiet har sine egne ønsker, og vi har et kraftigere ønske end regeringen om besparelser; derfor vil vi fremsætte en række forslag, der kan plukkes i, forslag, der er vores forhandlingsgrundlag.

Forslagssummen vil være ca. 40 mia. kr. ud af det samlede budget på 220 mia. kr., men jeg